

Пролог

«У мене є надійна інформація про те, що ви секс-символ покоління Z».

Я ледь не впустила свого телефона.

Гаразд: я таки його впустила, але встигла врятувати, поки він не впав у пробірку, наповнену аміаком. Тоді я роззирнулася довкола хімічного кабінету, гадаючи, чи ще хтось це почув.

Решта учнів або переписувалися в телефоні, або вовтузилися з власним обладнанням. Місис Агарвал сиділа за своїм столом, вдаючи, що оцінює роботи, але насправді вона, напевне, читала еротичний фанфікшн про Білла Ная. Звідкись від моєї парти повіяло запахом оцтової кислоти (сподіваюся, не летальним), але ейрподси досі були в моїх вухах.

Ніхто не звертав уваги на мене чи на відео в моєму телефоні, тому я натиснула «Відтворити», щоб знову його запустити.

«Це було в журналі Times два тижні тому. На обкладинці. Фото вашого обличчя, а тоді “Секс-символ покоління Z”. Що ви відчуваєте із цього приводу?»

Я очікувала побачити Зендею. Гаррі Стайлза. Біллі Айліш. Усіх BTS, що тіснилися на дивані якогось вечірнього шоу, яке алгоритм ютюбу вирішив згодувати мені після того, як закінчилося навчальне відео про

експеримент із водневим показником. Але це просто якийсь чувак. Навіть хлопець? Він виглядає не на своєму місці, сидячи на червоному оксамитовому кріслі у своїй темній сорочці, темних штанях-слаксах, із темним волоссям та темним виразом на обличчі. Абсолютно нечитний, він відповів глибоким, серйозним голосом: *«Це відчувається неправильно».*

«Справді?» — запитав ведучий — чи то Джим, чи то Джеймс, чи то Джиммі.

«Частина про покоління Z правильна, — відповів гість. — Але про секс-символа не зовсім».

Аудиторія це радо проковтнула, аплодуючи та підбадьорливо вигукуючи, і тоді ж я вирішила прочитати назву відео. *«Нолан Соєр»*. Також там був опис, що пояснював, хто це, але мені він не потрібен. Може, я і не впізнаю його обличчя, але я не пам'ятаю жодної миті у своєму житті, коли б я не знала його імені.

Зустрічайте Вбивцю Королів: шахіст № 1 у світі.

«Дозвольте вам щось сказати, Нолане: розум — це сексуально».

«Досі не впевнений, чи мене це стосується».

Його тон був такий сухий, що це змусило мене задуматися, яким чином його піар-менеджер вмовив його на це інтерв'ю. Але аудиторія засміялася, як і ведучий. Він нахилився ближче, вочевидь зачарований цим молодим хлопцем, що має тіло, як в атлета, розум, як у фізика-теоретика, і власний капітал, як у підприємця з Кремнієвої долини. Незвичний вродливий геній, що не визнає власної особливості.

Мені цікаво, чи Джим-Джиммі-Джеймс чув те, що я чула. Плітки. Історії, що розповідали пошепки. Похмурі байки про золотого хлопчика-шахіста.

«Погодьтеся, що шахи — це сексуально. І саме ви зробили їх такими — після того, як ви почали грати, відбулося відродження шахів. Хтось коментував ваші ігри, і вони завірусилися на тіктоці, — який називається шахоток, як мені повідомили мої сценаристи, — і тепер більше людей, ніж будь-коли, вчать грати. Але почнемо з головного: ви гросмейстер. Це найвищий титул, який може отримати шахіст. І ви щойно вдруге виграли чемпіонат світу проти... — ведучий мусив зиркнути на свою картку, бо звичайні гросмейстери не такі відомі, як Соєр, — Андреаса Антонова. Мої вітання».

Соєр кивнув, лише один раз.

«І вам щойно виповнилося вісімнадцять. Ще раз, коли саме?»

«Три дні тому».

Три дні тому мені виповнилося шістнадцять.

Десять років та три дні тому мені подарували мій перший шаховий набір — пластиковий, із рожевими та фіолетовими фігурами, — і я заплакала від радості. Я гралася ним цілісінькими днями, всюди його із собою носила та брала в ліжку.

Тепер я вже навіть не пам'ятаю відчуття пішака в руці.

«Ви почали грати в дуже юному віці. Вас навчили батьки?»

«Мій дідусь», — відповів Соєр. Ведучий виглядав здивованим, неначе він не очікував, що Соєр зайде аж туди, але швидко отямився.

«Коли ви зрозуміли, що достатньо добре граєте, щоб бути професіоналом?»

«А я достатньо добре граю?»

Ще більше сміху від аудиторії. Я закотила очі.

«Ви від самого початку знали, що хочете стати професійним шахістом?»

«Так. Я увесь час знав, що більше немає нічого, що мені подобалося б так сильно, як вигравати партію в шахи».

Ведучий підняв брову.

«Нічого?»

Соєр не вагався.

«Нічого».

«А...»

— Меллорі? — Хтось поклав руку мені на плече. Я підскочила та вирвала з вуха один навушник. — Тобі потрібна якась допомога?

— Ні-ні! — Я усміхнулася до місис Агарвал та поклала телефон до задньої кишені. — Щойно закінчила дивитися відеоінструкцію.

— О, чудово. Не забудь одягнути рукавиці перед тим, як додати кислий розчин.

— Не забуду.

Решта учнів майже закінчили експеримент. Я насупила брови, поспішила їх наздогнати, і кілька хвилин по тому, коли не могла знайти свою лійку та розсипала соду, я припинила думати про Соєра чи про те, як звучав його голос, коли він сказав, що ніколи нічого не хотів так, як грати в шахи. І відтоді, понад два роки, я більше не думала про нього. Власне, до того дня, поки ми з ним разом не зіграли вперше.

І я не розтрощила його вщент.

ЧАСТИНА ПЕРША

Дебюти

Розділ I

Два роки по тому

Істон кмітлива, бо виманила мене назовні обіцянкою про безплатний бульбашковий чай¹. Але вона також тупа, бо не дочекалася, поки я почну пити свій шоколадний бульбашковий чай із пінкою з густих вершків, щоб сказати:

— Мені потрібна послуга.

— Ніт. — Я усміхнулася до неї. Взяла дві соломинки з підставки. Запропонувала одну з них подрузі, але вона це проігнорувала.

— Мел. Ти навіть не послухала, що...

— Ні.

— Це стосується шахів.

— Що ж, у такому разі...

Я вдячно усміхнулася дівчині, що тримала моє замовлення. Ми з нею двічі чи тричі ходили на побачення минулого літа, і в мене про неї лишилися розмиті та приємні спогади. Малиновий бальзам на губах; *Bon Iver*, що муркотів у її «хюндай елантрі»; м'яка долоня, прохолодна під моїм топом. На жаль, жоден із цих спогадів

¹ Напій на основі чорного чи зеленого чаю, до якого додають молоко, різні топінги та кульки з тапіоки. (Тут і далі прим. пер.)

не містив у собі її імені. Але вона написала «Мелані» на моєму чаї, тому нічого страшного.

Ми обмінялися короткими змовницькими усмішками, і я знову обернулася до Істон.

— У такому разі подвійне «ні».

— Мені не вистачає гравця. Для командного турніру.

— Я більше не граю. — Я зиркнула на телефон. 12:09 — двадцять одна хвилина до того, як мені треба повернутися до гаража. Мій бос Боб не те щоб був доброю людиною, яка все прощає. Іноді я сумніваюся, що він узагалі людина. — Пропоную випити це на вулиці, перед тим як я проведу весь день під «шевроле сільверадо».

— Годі тобі, Мел. — Вона невдоволено на мене подивилася. — Це ж шахи. Ти досі граєш.

Коли в шостому класі вчителька моєї сестри Дарсі оголосила, що відправить морську свинку, яка жила в класі, на «ферму на півночі штату», Дарсі, не в змозі здобути підтвердження, що така ферма справді існує, вирішила її викрасти. Свинку, а не вчительку. Отож Голіат — Жертва Викрадення — став зі мною мешкати від минулого року — року, протягом якого я відмовлялася давати йому залишки нашої вечері, після того як ветеринар, якого ми не могли собі дозволити, на колінах благав нас посадити тваринку на діету. На жаль, Голіат має надприродні здібності щоразу гіпнотизувати мене поглядом, поки я йому не підкорюся.

Істон робить так само. Їхні вирази обличчя випромінюють таку саму справжню, невблаганну впертість.

— Ні-і-і. — Я потягувала свій чай крізь соломинку. Божественно. — Я забула правила. Що там робить той маленький коник?

— Дуже смішно.

— Ні, справді, що воно таке — ті шахи? Королева завойовує Катан, не беручи на проході го?

— Я не прошу тебе зробити те, що ти робила раніше.

— А що я *робила* раніше?

— Ну, знаєш, коли тобі було тринадцять, і ти виграла в решти дітлахів Патерсонського шахового клубу, а тоді в усіх підлітків, а потім дорослих? І вони привезли людей із Нью-Йорку, щоб ти їх принизила? *Такого* мені не треба.

Взагалі, мені було дванадцять, коли це сталося. Я добре це пам'ятаю, бо тато стояв біля мене, поклавши теплу руку мені на плече, і гордо проголошував: *«Я не вигравав у Меллорі з того часу, як їй рік тому виповнилося одинадцять. Вона надзвичайна, чи не так?»*. Але я на це не вказую, а натомість падаю на клаптик трави біля клумби, повної циній, що ледь виживали. Серпень у Нью-Джерсі мало кому подобається.

— Пам'ятаєш, як пройшла половина мого виставкового матчу? Коли я ледь не втратила свідомість, а ти сказала всім відійти...

— ...і дала тобі свій сік.

Істон сіла біля мене. Я глянула на її ідеальні стрілки на очах, а тоді на свій комбез, заплямований машинним мастилом, і це класно, коли деякі речі ніколи не міняються. Перфекціоністка Істон Пенья, що завжди має план, та її безладна напарниця Меллорі Грінліф. Ми вчилися разом із першого класу, але не спілкувалися, поки вона не доєдналася до Патерсонського шахового клубу в десять років. Вона була певним чином уже повністю сформована. Вже була тією чудовою, впертою людиною, яка вона й тепер.

«Тобі справді подобається грати в оце лайно?» — запитала вона мене, коли нас поставили в пару для партії.